

Sygn. akt I C 1105/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Popiołek-Sikora

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2013 roku we W.

z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. we W.

przeciwko B. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2013 r. strona powodowa (...) Sp. z o.o. we W. domagała się od pozwanego B. J. zapłaty kwoty 168,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2011 r. oraz zasądzenia kosztów procesu w wysokości 717 zł. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że w dniu 4 października 2011 r. we W. przy ul. (...), w kierunku pętli T. nastąpiło zatrzymanie w ruchu tramwajowym z powodu niewłaściwie zaparkowanego samochodu osobowego marki o (...) nr rej. (...) przez pozwanego, w obrębie torowiska. Strona powoda wskazała, że samochód był nieprawidłowo zaparkowany, prostopadle do torowiska, przy czym tył samochodu znajdował się poza miejscem wyznaczonym do parkowania tj. w obrębie torowiska, uniemożliwiając przejazd tramwaju. W wyniku złego zaparkowania doszło do zatrzymania w ruchu tramwajowym w godzinach od 6:03 do 6:45. Dalej strona powodowa wskazała, że w wyniku powyższego zatrzymania poniosła szkodę w wysokości 168,23 zł w związku z niewykonaniem usług przewozowych. Wskazała, że dwukrotnie wzywała pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, jednak pozwany odmówił zapłaty.

Dnia 4 kwietnia 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. W ustawowo przewidzianym terminie pozwany wniósł s przeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, że zaparkował samochód w miejscu przeznaczonym do parkowania, gdzie stały również inne pojazdy. Podniósł, że w miejscu tym nie było znaku zakazu parkowania, nie była również wyznaczona linia tramwajowa. Pozwany zarzucił nadto, że jego samochód w tamtym miejscu zaparkowany był od godziny 2 w nocy i jego zdaniem z całą pewnością, tramwaj przejeżdżający o godzinie 6:03 nie był pierwszym, który przez okres pozostawienia samochodu w miejscu zdarzenia przejeżdżał. Pozwany nadto zarzucił, że kalkulacja utraconych korzyści jest niejasna, nie wiadomo skąd wynikają wartości przedstawione przez stronę powodową, a tym samym w jaki sposób została obliczona wartość przedmiotu sporu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 4 października 2011 r. o godzinie 2:00 w nocy powód B. J. zaparkował samochód marki O. (...) nr rej. (...), w miejscu przeznaczonym do parkowania, przy ul. (...). Samochód zaparkował prostopadle do torowiska, z tym że tył samochodu znajdował się w obrębie torowiska. Taki sposób zaparkowania samochodu spowodował, że między godziną

6:03 a 6:42 zatrzymały się tramwaje: 8 br.10, wag. (...) -45, 8 br. 5, wag. 2450-49, 8 br.9 wag. (...) -11, 8 br.3, wag. 2550-51. Pozwany po zejściu na parking zorientował się, że zderzak samochodu jest zarysowany. Po interwencji S. Miejskich pozwany przestawił samochód

Dowód: - przesłuchania pozwanego B. J., k. 53,

- zeznania świadka P. I., k. 59-60,

- notatka służbowa nr 757/11/TZ z dnia 4 października 2011 r., k. 10,

- fotografie, k. 12-14;

Strona powodowa, w związku z niewykonaniem usług przewozowych, obliczyła szkodę na kwotę 168,23 zł.

Dowód: kalkulacja utraconych korzyści, k. 15;

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu nie było wątpliwości co do sposobu i miejsca zaparkowania samochodu pozwanego O. (...) nr rej. (...). Samochód został zaparkowany w miejscu przeznaczonym do parkowania, przy ul. (...), prostopadle do torowiska, z tym że tył samochodu znajdował się w obrębie torowiska. Taki sposób zaparkowania spowodował, że między godziną 6:03 a 6:42 doszło do zatrzymania tramwajów: 8 br.10, wag. (...) -45, 8 br. 5, wag. 2450-49, 8 br.9 wag. (...) -11, 8 br.3, wag. 2550-51. Tramwaje nie mogły przejechać, w taki sposób aby nie uszkodzić samochodu pozwanego. Bezsporne było, że po interwencji S. Miejskich pozwany przestawił samochód.

Pomimo powyższego Sąd jednak doszedł do wniosku, że strona powodowa w niniejszym postępowaniu nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa uzasadniając wysokość dochodzonej kwoty powołał się na dokument nazwany: „kalkulacja utraconych korzyści”, sporządzony przez jej pracowników. Skoro pozwany zakwestionował wskazaną tam kwotę, zarzucając, że nie wiadomo w jaki sposób została obliczona i z czego wynikają wskazane tam wartości oraz wobec milczenia strony powodowej na takie zarzuty, Sąd uznał, że wysokość żądanej kwoty nie została udowodniona.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wskazana w tym przepisie ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947). Z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Niewątpliwie w niniejszym postępowaniu z procesowego punktu widzenia ciężar udowodnienia okoliczności powołanych w pozwie spoczywał na stronie powodowej.

Zmiana przepisów postępowania cywilnego dokonana ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189) wprowadziła w procesie cywilnym dominację zasady kontradyktoryjności, usuwając zasadę odpowiedzialności sądu za rezultat postępowania dowodowego. Dysponentami postępowania cywilnego są strony. Stosownie do przepisu art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis ten wskazuje kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym tzn. kto powinien przedstawiać dowody.

Wobec nie udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia orzeczono jak w sentencji.